

gennem de Naturalier, som de tager lige fra deres Virksomhed. Ogsaa i saa Henseende findes der i Lovforslaget Forslag til Forbedring. Der staar nemlig, at det skal særskilt angives paa de Skemaer, som udsendes til Selvangivelse, hvor meget den paagældende anfører som Indtægt af det, han tager fra sin Forretning. Jeg maa jo sige, at den Bestemmelse ikke er meget værd, naar man ser Tallene efter for dem, der angiver, og hvis denne Ordning fortsættes, giver jeg ikke meget for denne Bestemmelse. Nu tør jeg ikke paastaa, at det, jeg har tænkt mig, er det eneste rigtige, men var der dog ikke en Mulighed for at finde en Vejledning i den Maade, hvorpaa vi ligner i Øjeblikket?

For Folk, der er i andres Tjeneste og faar Opholdet, Kost og Logi o. s. v., har Ligningsmyndighederne gennemgaaende fulgt den Regel, at man satte de Naturalier, de saaledes fik, til en bestemt Værdi, f. Eks. et Beløb for mandlige Arbejdere og et noget mindre for kvindelige. Hvis man ikke paa anden Maade kunde komme ud over det, kunde jeg tænke mig, at Landoverskatteraadet, eller hvem det nu skulde være, fastsatte, hvormed Naturalierne skulde regnes til, f. Eks. for Landmænd under Hensyn til Ejendommens Størrelse. Jeg erkender, at det ikke kan blive absolut nøjagtigt. Der er naturligvis nogle, der bruger noget mere, og andre, der bruger noget mindre, men for Landmændene og for dem, der kritiseres for deres Indtægtsopgivelse, vil en saadan Ordning dog være en stor Behagelighed; det maa i det hele taget være kedeligt for disse Mennesker, at der er saa mange, der mistænker dem. Jeg venter mig derfor det allerbedste Samarbejde med deres specielle Repræsentanter til at faa truffet Bestemmelser, som kan sikre dem imod saadanne fæle Beskyldninger.

I gamle Dage blev Ligningslisterne offentliggjort, nu er det ikke tilladt. Jeg ved godt, at der er stærk Uvillie imod en saadan Offentliggørelse, men jeg nævner det her som en af de Ting, man kunde overveje i Udvalget. Som sagt, det afgørende for, at Indkomst- og Formueskatten kan virke fuldt ud retfærdigt og efter sin Bestemmelse, er for det første, at vi faar Skalaen og Fradragsreglerne og al den Slags i den allerbedste Orden, men jeg lægger ikke mindre Vægt paa, at vi faar Ligningsreglerne saa gode, som de kan blive, og i den Henseende kan vi med god Villie komme meget længere, end vi er i Øjeblikket.

Til Slutning skal jeg sige et Par Ord om Indbetaling af Skatterne fra Kom-

munerne og om Udpantning. Med Hensyn til Bestemmelserne om Kommunernes Indbetaling af Statsskatten er der foreslaaet nogle Ændringer, Tidsfristen er forkortet en Dag. Nu gør det naturligvis ikke saa meget, men det undrer mig alligevel, for der har netop været rettet Henvendelse til Ministeriet om at faa Fristen forlænget i nogle Dage. Om jeg ikke husker fejl, har den højtærede Finansminister sikkert modtaget en Skrivelse fra den højtærede Forsvarsminister i hans Egenskab af Formand for de samvirkende Sogneraadforeninger om en Forlængelse af Tidsfristen. Her har man altsaa ikke imødekommet Kommunerne. Endvidere har man indført den nye Bestemmelse i Lovforslaget, at for Fremtiden skal der betales $\frac{1}{2}$ pCt. pr. Maaned, naar Tidsfristen er overskredet. Jeg forstaar nok, hvorfor denne Bestemmelse er kommet ind. Det er, for at det i hvert Fald skal koste noget, naar Kommunerne vægrer sig ved at indbetale Statsskatten, f. Eks. fordi Staten skylder dem lige saa meget eller somme Tider mere. Naa, det er der maaske ikke noget at sige til. Men saa maa Staten ogsaa betale en lignende Rente af det, den skylder Kommunerne, for Kommunerne har ikke de Penge gratis. Jeg ved en Kommune, som — jeg kender den saa nøje — har en 300 000 Kr. til gode eller maaske mere i dette Øjeblik; vi har maattet tage Kassekredit, og det faar man ikke for ingenting. Naar Venskabet mellem Staten og Kommunerne skal bevares, maa vi derfor behandle hinanden nogenlunde ens. Jeg vilde sætte mest Pris paa, at Staten bestræbte sig for at betale Kommunerne, naar den skyldte dem noget, og at vi andre betalte Statsskatten ind, naar vi skulde betale den. Det var absolut det bedste. Vi faar ganske vist Lov til at faa en højere Procent i Rente af for meget indbetalt Skat, og det er jo meget godt, og vi faar Lov til at tage Strafrente af Skatteyderne, naar de ikke har betalt i rette Tid. Med Hensyn til de Penge, vi har betalt for meget ind og faar igen, vil jeg gerne fremføre et Eksempel. I en Opgørelse fra en Kommune over de Penge, den havde indbetalt for meget, var der bl. a. et meget stort Beløb fra en enkelt Skatteyder, som paa Grund af de forandrede Forhold fra at have været en rig Mand med store Indtægter var rutschet ned til at blive en Mand uden noget — det hænder nogle i disse Tider. Vi havde indbetalt Beløbet, men for ikke at ødelægge Manden havde Finansministeriet eftergivet ham Skatten og hævdede nu, at det var den for meget indbetalte Skat, som havde vist sig uerholdelig